

Portugál költők

Matilde Campilho

Herceg a rózsakertben

Odafigyelj
ez egy vers
nem beszél szerelemről
nem beszél a vállra dobott
sötétkéék nyaksálakról
az énekesről aki
a sarkához
köti a szirt peremét
Nem beszél a rolexről
sem az uruguayi
párbajtőrívó szövetség
zászlajáról
nem beszél az amerikai
őserdőben lecsapolt tóról
nem mond semmit
a rossz szagú cukrászdáról ami
reggelire várja
az éjszakai baglyokat
mikor már megfordult a nap
Ez egy vers
nem beszél a hetes mise
megrázkódtatásairól
nem beszél a nők arányáról
akik a férjük képmásával
riogatnak ahogy szakállt
trimmelnek a naplementében
Nem beszél az amerikai
őserdőben széttört traktorokról
nem beszél a forradalmárok
városában észak képzetéről
Nem beszél zokogásról
nem beszél összezavart szüzekről
nem beszél elnyűtt könyökökű

reklámügynökökről
Sem szarvascsordákról
Csak figyelj
ez egy vers
nem kapcsolódik a szabadság
egyenlőség hit típusú fogalmakhoz
Nem fogja megigazítani
a lány haját aki megállás
nélkül dolgozik a szupermarket
pénztárgépe mellett
Nem fog jobbítani
Nem fog jobbítani
ez egy vers
csak figyelj
nem beszél szerelemről
nem beszél szentekről
nem beszél Istenről
Nem beszél a földművesről
aki 38 évet szentelt arra
hogyan felfedjen egy titokzatos
képet az emberről
aki énekel
és keresztülmegy
a 117-es nemzeti főúton
azért hogy hazajusson
vagy legalábbis oda
ami majdnem az otthon

2014

José Luís Peixoto

Az örökkévaló magyarázata

az idő lassan mindent átformál az időben,
a gyűlölet időbe fordul, a szerelem
időbe fordul, a kín átformálódik az
időben.

minden, amiről úgy tartjuk, hogy mélyen van,
lehetetlen, állandó és megváltoztathatatlan,
lassan átalakul az időben.

az idő magában nem a semmi.
a semmi időszaka a semmi.
bár örökkévaló nem létezik,
csak az örökkévaló az, ami létezik.

a rajtam tartott szemed pillanatai jelentették a végtelent.
a mosolyod pillanatai adták a végtelent.
a ragyogó fényű tested jelentette a végtelent.

a végtelen lettél a végsőkig.

2002
Lipp Márta fordítása

Joaquim Pessoa

Huszonkettedik vers

A költők éhsége kerek és mély, mint egy tóé.
Ez a mérhetetlen éhség nem új keletű.
Az első költő előttitől, és az az előtti előttitől való.
A következő nap éhsége, a csapzott jövő
éhsége.

A költő nem tárja szét a karját az aznapnak.
Amikor a vers születik, köszön az életnek, s mondja: Szia,
holnap! Sziasztok dolgok, amint jöttök!, minthogy a vers
túlabb van, a legnagyobb szerelem megismételhetetlen gyökere,
az írásé.

A költők éhsége az életé, az érzékeny dolgoké,
amik folyton égnek, miként a szél a madarakban,
s amik ily formán megszállottak, tisztánlátók,
a gyermekek meglepetésszerű fejében
éldegélnek.

Néha a költő fölfalja saját éhségét, beteges,
tébolyult szájával, s képes rágcsálni a csillagok
szerető sugarát, amiknek fénye már rég kihunyt, de
ott vannak a csillagtérképen, akár a versek fehér
fájdalma.

A költők éhsége a szülőföld, a gondolat, mint a könyv,
kortalan öröm, ahol virágzó verssorok dolgoznak,
amikor a csend gyümölcsét bőkezűn ontják,
az intelligens kenyeret, ahogy az írás
táplálja olvasóját.

Titiana Faia

Aki őrzője

Aki őrzője volt két macskának
s egy hamuvá lett orchideának
őrizője volt egy árkádsornak
északi tájolással az őrszemeknek
a kőfalaknak s ruhaszáritó köteleknek
és a nap felé tárt virágcserepnek
kiszolgáltatva az áprilisi esőnek
a mindennapos zene kellemetlen
dübögésének őrzője volt annak a térnek
ami az árkádok és az előregedő
formák fölött nyílt meg váratlanul

és eltalál téged és ködalakban
jelenik meg és szertefoszló az
angyal aki átsuhan ott reggelente
köztünk tépett szárnyaival
öltönyben nyakkendőben s a trombita
az egyik vállán s támasztva tudott önmaga
előtt járni ami másik módja volna
az önfelfedésnek i fallinlove too
easily i fallinlove too fast de nem
tudott a zene nélkül belekezdeni sem
a trombitára görbülő test szögét
nem tudta fölvenni a harmóniát ami
az invenciót szolgálja s a korlátok szétzúzásának
egy további módja és ez a szörnyű ügyefogyott
érzés nem hagyta hogy maradéktalanul kimondja
anélkül hogy a csomót átvágja s a kezdetét elérné

Daniel Jonas

Sose voltam

Sose voltam különben számodra szerelem.
Szenvedélyünket csak a szél vitte és hozta.
Mint egy ideiglenes költöző madár
Aki ahol lakott szálldosott fészkére.
Bár a szerelem madár, mi betölti
Az ember szívét és ritkán örül is benne
S újabb bolond madár megszállja a másikat
Ám az összetört szív az ami megbocsát
Mit tehetek, ha szerelmem a szélre bízam
S most szívemet üres fészkeknek érzem
És a mag hőjét érzem és nagy hideget
És imában szeretek a kolostoromban?
Szeretem aki szeretett és elhagyott,
Nem szeretem ki nem repült – csak aki szállott.

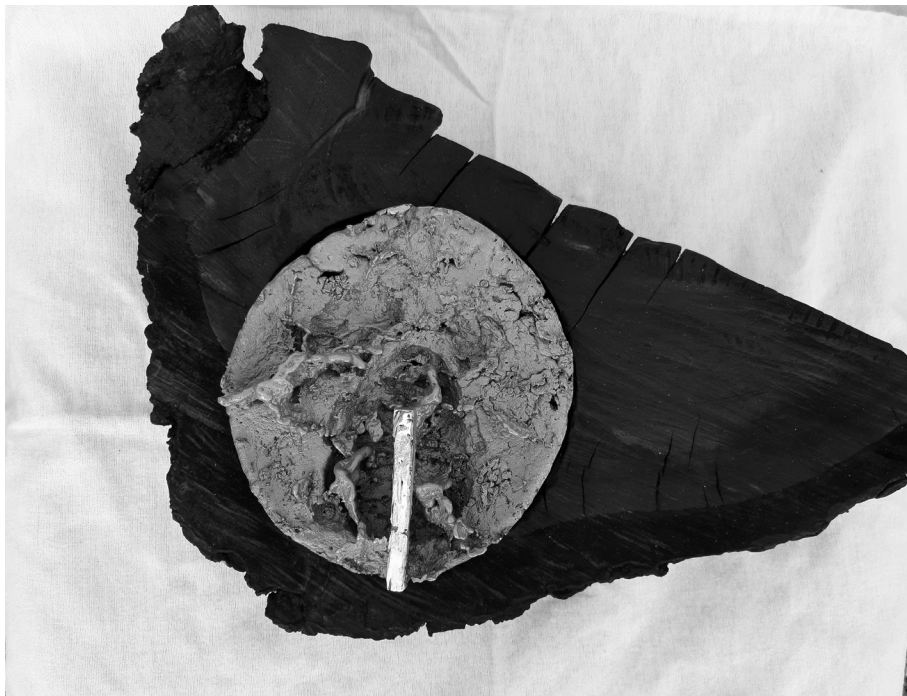
Saitos Lajos fordítása

Éles Varga Erika: Kupa

Serhal-Dora-Zeina: ébredés előtt

Tápai Ferenc: Unusual, accident